

Ezt a füvet, amely zöld és tápláló szagot terjeszt a levegőben, a ködös szemű ló mintha észre se venné. Nyujtott nyakkal, ruháját elszaggatva a drótkerítés karmain, vágótól és fájdalomtól reszkető orrlikkal óriási erőfeszítést tesz, hogy elérje azt az árva szál szálfanyakot, amely kínosan tenyészik a szomszéd földjén, a szomszéd hálatlan és sovány földjén, a szomszéd kétszer is nyírt és mégis oly kívánatos földjén...

Fordította: Hankiss János.

TEMETNI MÉG KORÁN VAN.

Él az Ének a zajban is,
a harsogó világban.
Él az illat, bár sok hamis
lélek-kehely s virág van.
Él az Élet, ha baj van is
s szű rág a büszke jában.
Él a Lélek, ha torzan is...
Temetni még korán van!

Bután vagyunk, de emberek
nem éltek sose csében;
bolond agyunk csak tévfereg
a válság-rengetegben;
eleddig még nem volt beteg
dúsabb fekélyes sebben;
kémeleljük a szelid Eget:
szemöldje meg se rebben...

Szilkot dobunk az Ég felé,
ha szánkon szó virágozik;
béna hitünk az ördögé,
ki lázadozni lázít;
csak tántorgunk a jobb felé,
míg lábunk el nem vásik;
hurkot vetünk egymás elé,
mint gyilkos komitácsik.

Él az Ének a zajban is,
a harsogó világban;
él az Illat, bár sok hamis
lélek-kehely s virág van;
él az Élet, ha baj van is
s szű rág a büszke jában;
él a Lélek, ha torzan is...
Temetni hát korán van!

Itt-ott lobog az Égre fel
esdő imádság-fáklya;
csordultig immár a kehely
s gonoszságunk iszákja;
az ördög újabb bajt kever
s rádől a bús világra...
Ó, jön-e újra Michael,
hogy trónjáról lerántsa?!

Ó, sok a Jób, az elesett
az Élet szemétdombján;
már Isten szíve megesett
pár igaz jószág-szomján;
ó, nem ülhet ítéletet
e rongy világnak romján,
ha Fia ott foglal helyet
dicsőségének jobbán.

Ó, még vannak Kármelek,
van ima, böjt és Ember;
ó, van sziget még, rengeteg,
hol megtorpan a tenger;
ó, vannak lélek-ünnepek,
van zsoltár-, ének-csermely,
s attól az ördög megremeg
s az Ég — vár türelemmel.

Vitnyédi Németh István.